

at sætte en anden Rentefod, skal der ikke fra min Side være noget til Hinder derfor. Jeg mener dog ikke, at det vil være hensigtsmæssigt.

Det ærede Medlem omtalte dernæst Amortisationen og fandt det besynderligt, at der allerede i det kommende Finansaar skulde begynde Amortisation, og mente, at dette Laan optoges ogsaa for at amortisere det forrige. Dette sidste er ikke Tilfældet; det er jo udtrykkeligt angivet i selve Lovforslaget, hvilke Formaal det har, og hvortil Pengene skulle anvendes, og jeg skal kun bemærke, at Amortisationen ikke vil begynde i det kommende Finansaar, som udløber den 31te Marts 1902, men først den 1ste Juli 1902, altsaa i det næstfølgende Finansaar. Hvad dernæst angaar Bestemmelsen i § 4 om den Ombytning, der skal finde Sted, skal jeg derom bemærke, at dette kun er en Hensigtsmæssighedsforanstaltning, som jeg har villet benytte Lejligheden til at henstille til Tingets Overvejelse. Sagen er den, at af disse Laan, som det ærede Medlem nævnte, findes der ca. 20 Mill. Kr. af de indenlandske Statsobligationer paa udenlandske Hænder, og disse Obligationer, som saaledes findes der og cirkulerer der, ere ikke Genstand der for egentlig Notering, idet de ere indenlandske Laan. Derfor trykke de noget Omsætningen af de udenlandske Statsobligationer, og det bidrager til, at Kursen paa disse ikke altid kan blive saa høj, som den burde være. Man har derfor ment, at det var hensigtsmæssigt at forvandle disse indenlandske Obligationer, som faktisk ere blevne udenlandsk Statsgæld, ved at gaa over paa Udlandets Hænder, til ogsaa formelt at blive udenlandske Statsobligationer. At dette vil være en Fordel for de paagældende, er jo rigtigt nok, og derfor er det ogsaa foreslaaet at paalægge dem, der ønske at drage Fordel af den foreslaaede Ombytning, at erlægge en Præmie af 1 pCt. til den danske Statskasse. Jeg har ikke troet, at det kunde nytte at sætte en højere Præmie, dersom Hensigten skulde naas, at faa disse Obligationer ført over fra at være indenlandske til at blive udenlandske i Overensstemmelse med Forslagets nye Obligationer. Men hele dette Forhold er et Hensigtsmæssighedsarrangement, som jeg vil være villig til at forhandle nærmere om med det ærede Finansudvalg.

Den ærede Taler kom derefter ind paa Spørgsmaalet om det paatænkte Statslaans Benyttelse, og han gjorde da navnlig gældende, at det var urigtigt, naar man

her har foreslaaet, at der til Anlæg af de i Loven af 27de April 1900 omhandlede Jernbaner skulde kunne anvendes indtil 11 Mill. Kr. af dette Laan, idet det har været Forudsætningen for denne Lov, at en betydelig Del af Udgiften skulde dækkes af de løbende Statsindtægter. Jeg skal dertil kun bemærke, at det for mig staa saaledes, at det, med den nuværende finansielle Tilstand, vil blive ret vanskeligt at afse et større Beløb af de løbende Indtægter til denne Lovs Gennemførelse i den nærmeste Fremtid, og at det derfor forekommer mig, at det vil være meget tvivlsomt, om disse Anlæg kunne komme til Udførelse i en saa nær Fremtid, som det dog ønskes fra Rigsdagens Side, dersom der ikke tilvejebringes et væsentligt Beløb til dem ved Optagelsen af et Laan. Det skal selvfølgelig være mig en Fornøjelse at forhandle med Finansudvalget om Størrelsen af det Beløb, som her er ansat, og om, hvorvidt vi kunne nøjes med et mindre Beløb. Jeg har fundet det rigtigt her at gøre Rede for, hvad der efter min Opfattelse af den nuværende finansielle Tilstand vil være rigtigt og hensigtsmæssigt, naar Loven af 27de April 1900 skal gennemføres inden en ikke for lang Tidsfrist.

Dernæst er der foreslaaet, at 7 Mill. Kr. skulde afgives til de danske Statbaner som et selvstændigt Driftsfond. Den ærede Taler brugte ret stærke Udtryk om dette Forslag, han betragtede det som Fiksfaks-erier og mente, at dets Fremkomst fra min Side forudsatte Forestillingen om en stor Naivitet hos dette Tings Medlemmer. Jeg tilstaa, at disse Udtalelser have noget forbavset mig. Det Forslag, jeg her har fremsat, gaar nemlig kun ud paa at bringe Orden i et Forhold, som ved Forholdenes egen Magt have udviklet sig paa en Maade, som jeg finder mindre rigtigt og ikke stemmende med Finanslovens Forudsætninger. Jeg er gaaet ud fra, at det maatte være Rigsdagen lige saa magtpaaliggende som Regeringen, at der fandt en virkelig Orden Sted i disse Forhold, og at Finansloven gennemførtes saa nøje som muligt i Overensstemmelse med dens Indhold. Jeg har paavist, at det ikke har kunnet ske af den Grund, at der hidtil ikke er blevet henlagt en Driftsfond til Statbanerne, som enhver, der er bekendt med saadanne Forhold, maa kunne sige sig selv er absolut nødvendig for en saa storartet Bedrift. Det er oplyst i Bilagene, hvor betydelige Beløb, der stadig maa have til Disposition i Form af Beholdninger af Kul, Skinner, Sveller og meget andet, og det ærede Medlem er-